

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 748/24
2.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Душанке Ђорђевић, председника већа, Душана Агатоновића и Данка Лаушевића, чланова већа, са судским саветником Горданом Ивковић, записничарем, у кривичном поступку **против окривљеног АА и др**, због кривичног дела трговина људима из члана 388 став 1 Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Стефана Јокића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К 471/19 од 13.02.2024. године, након седнице већа одржане дана 16. септембра 2024. године, у присуству браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Александре Мишљијевић, по заменичком пуномоћју за адвоката Стефана Јокића, а у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и окривљеног ББ, дана **02. октобра 2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Стефана Јокића, а пресуда Вишег суда у Београду К 471/19 од 13.02.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 471/19 од 13.02.2024. године, окривљени АА и ББ су оглашени кривима да су извршили по два кривична дела посредовање у проституцији из члана 184 став 1 Кривичног законика и кривично дело посредовање у проституцији у саизвршилаштву из члана 184 став 1 у вези са чланом 33 Кривичног законика, те су окривљеном АА, за свако појединачно кривично дело посредовање у проституцији из члана 184 став 1 Кривичног законика и за кривично дело посредовање у проституцији у саизвршилаштву из члана 184 став 1 у вези са чланом 33 Кривичног

законика, претходно утврђене казне затвора у трајању од по једне године и два месеца и новчане казне у износима од по 100.000,00 динара, које је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, с тим да ће исте уколико их не плати бити замењене казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да затвор не може бити дужи од шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и два месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 23.02.2019. године до 24.11.2020. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана у периоду од 24.11.2020. године до 14.10.2021. године и на јединствену новчану казну у износу од 300.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, с тим да ће иста уколико је не плати бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да затвор не може бити дужи од шест месеци, док су окривљеном ББ претходно утврђене за свако појединачно кривично дело посредовање у проституцији из члана 184 став 1 Кривичног законика и за кривично дело посредовање у проституцији у саизвршилаштву из члана 184 став 1 у вези са чланом 33 Кривичног законика, казне затвора у трајању од по шест месеци и новчане казне у износима од по 50.000,00 динара, које је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, с тим да ће исте уколико их окривљени не плати, бити замењене казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да затвор не може бити дужи од шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и четири месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 23.02.2019. године до 07.05.2020. године и на јединствену новчану казну у износу од 150.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, с тим да ће иста уколико је окривљени не плати, бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да затвор не може бити дужи од шест месеци. На основу чланова 91 и 92 Кривичног законика, од окривљеног АА се одузима имовинска корист прибављена кривичним делом и то новац у износу од 465 евра, док се од окривљеног ББ одузима имовинска корист прибављена кривичним делом и то новац у износу од 28.430,00 динара и 400 евра. Оштећене ВВ и ГГ су упућене на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, док су окривљени АА и ББ обавезани да исплате трошкове кривичног поступка у износу који ће бити опредељен накнадно посебним решењем када буду прибављени сви подаци о њиховој висини.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, првостепену пресуду укине и списе врати на поновно суђење или исту преиначи и окривљеног АА огласи кривим и осуди на казну затвора у дужем временском трајању, као и да на основу члана 92 став 2 у вези са чланом 91 Кривичног законика, одузме имовинску корист од ДД и то новац у износу од 1.850 евра и да на основу члана 91 Кривичног законика, од окривљеног ББ одузме моторно возило марке "Citroen C5",

-окривљени АА, због одлуке о казни, са предлогом да му другостепени суд умањи казну тако што ће му покрити притвор и

-бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Стефан Јокић, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, првостепену пресуду преиначи у погледу висине кривичне санкције и окривљене осуди на казне затвора у краћем временском трајању и у мањем новчаном износу, уз захтев да заједно са окривљенима буде обавештен о седници другостепеног већа.

Бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Стефан Јокић је поднео одговор на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, са предлогом да се иста одбије као неоснована и усвоји жалба одбране.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је поднеском Ктж.бр. 795/24 од 04.07.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и донесе одлуку у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалби, а да се жалбе окривљеног АА и браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Стефана Јокића, одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду је у складу са одредбама члана 447 став 2 ЗКП, одржао седницу већа у присуству браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Александре Мишљијевић, по заменичком пуномоћју за адвоката Стефана Јокића, а у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и окривљених АА и ББ (за које је присутни бранилац изјавио да су обавештени о дану и часу одржавања седнице, али да не желе да присуствују), на којој је размотрио списе заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у изјављеним жалбама, у складу са одредбама члана 451 став 1 ЗКП, па је, након оцене жалбених навода и предлога, навода и предлога из одговора на жалбу, а имајући у виду и писани предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду из цитираног поднеска, те наводе присутног браниоца, нашао:

-жалбе су неосноване.

У изјављеној жалби јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду указује да је оптужницом Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктж.бр. 432/19 од 21.08.2019. године, окривљени АА оптужен због два кривична дела трговина људима из члана 388 став 1 Кривичног законика и кривичног дела посредовање у проституцији у саизвршилаштву из члана 184 став 1 у вези са чланом 33 Кривичног законика, потом цитира чињеничне наводе оптужног акта, по којима је окривљени АА довођењем у заблуду, злоупотребом поверења и тешких прилика оштећене ВВ и злоупотребом тешких прилика оштећене ГГ, исте врбовао у циљу вршења проституције, док је окривљени АА подстицао оштећене ВВ и ГГ на проституцију, учествовао у њиховој предаји другим лицима ради вршења проституције, те путем друштвених мрежа преко интернета рекламирао проституцију, на тај начин што је од 17.11.2015. године, окривљени АА почео да излази са оштећеном ВВ и ступио у интимне односе са њом, па када је код оштећене стекао поверење до те мере да му је она испричала да се годинама лечи од депресије, да је дете разведених родитеља, која је као девојчица трпела насиље од стране оца, да јој је мајка пензионер са скромним примањима и да

није у могућности да јој плаћа школовање на факултету, те да оштећена нема основна средства за живот, да живи у руинираном стану, без струје, топле воде, довео је у заблуду да ће решити све своје егзистенционалне проблеме и да неће морати да пружа сексуалне услуге, већ само да прави друштво богатим клијентима за велики износ новца, на шта је оштећена пристала, а у новембру 2017. године, упознао оштећену ГГ која му је испричала да она, њена мајка и брат немају средства за живот, да је мајка незапослена, болује од канцера и да нема новац за лечење, да јој је брат на школовању и која је након разговора са њим пристала да се бави проституцијом, да би затим окривљени АА организовао професионално фотографисање оштећених, ради презентације клијентима и пропагирања проституције, уговарао са клијентима време, место и износ новца за пружање сексуалних услуга, организовао превоз оштећених до клијената и назад до стана, узимао тако зарађен новац у износу који је он одредио, те увео радно време од 19,00 часова до 04,00 часова ујутру, као и правила понашања да му оштећене морају бити стално доступне на службени телефон, чије картице је често мењао, да не смеју бити у контакту са клијентима, нити самостално уговарати сексуалне услуге, нити се рекламирати мимо њега, без права на избор и број клијената у току смене, а од којих је оштећена ВВ више пута трпела психичка и физичко злостављање, да морају ићи код одређеног гинеколога, фитнес тренера и психотерапеута које је окривљени ангажовао, да морају стално улагати у скупу гардеробу и веш, а све то о трошку оштећених, па ако би оштећене нешто од тога одбиле или поступиле другачије, новчано их је кажњавао у износу који он одреди за кршење наметнутих правила понашања, те је често долазио у стан оштећене ВВ како би је натерао да нешто од тога уради.

Према наводима жалбе, првостепени суд је погрешно утврдио чињенично стање и повредио кривични закон када је окривљеног АА огласио кривим и осудио за по два кривична дела посредовање у проституцији из члана 184 став 1 Кривичног законика, уместо за по два кривична трговина људима из члана 388 став 1 Кривичног законика.

Наиме, према ставу јавног тужиоца, из исказа сведока оштећене ВВ, се утврђује да је окривљени АА злоупотребљавајући тешке прилике у којима је живела, тј. њене породичне прилике, финансијско и здравствено стање, али са жељом да живи боље, злоупотребио њено поверење, које је најпре стекао уласком са њом у емотивну и сексуалну везу, а затим је довео у заблуду да неће морати да пружати сексуалне услуге, већ само да прави друштво богатим клијентима и од тог зарађеног новца реши све своје егзистенционалне проблеме, створивши о себи слику да му је стало до оштећене, пружајући јој разумевање, бригу, подршку, трудећи се да успостави близак однос и то кроз позицију партнера, пријатеља, заштитника, па на крају кроз позицију “послодавца”. Оштећена ВВ је у недостатку љубави и жељна исте, годинама лечећи се од депресије, а нарочито имајући у виду да је дете разведених родитеља, да је као девојчица трпела насиље од стране оца, да јој је мајка пензионер са скромним примањима која није била у могућности да јој плаћа школовање на факултету, као и да нема основних средстава за живот, с обзиром да је живела у руинираном стану свога деде без струје и топле воде, у недостатку сигурности у себе врло брзо, како је и сама описала, везала се за АА, након чега је исти у тренутку, када је проценио да је поверење изграђено, истој понудио “посао” за који се добро плаћа, наводећи је да ће бављењем истим решити све своје егзистенционалне проблеме, али да неће морати да пружа сексуалне услуге, већ само да прави друштво богатим клијентима за велики

износ новца, на шта је оштећена и пристала. На тај начин, према тези јавног тужиоца, исти ју је “увукао у проституцију”, а затим на начин, како је и сам објаснио износећи своју одбрану, уговарао са клијентима време, место, износ новца за пружање сексуалних услуга, организовао превоз до клијента и назад до стана; те како наводи сведок оштећена, узимао тако зарађени новац у износу који је он одредио, увео радно време, као и строга правила понашања, да му оштећена мора бити стално доступна на службени телефон, чије картице је стално мењао, да не сме бити у контакту са клијентима, нити самостално уговорати сексуалне услуге и др, притом је оштећена ВВ више пута трпела психичко и физичко злостављање, а како је то детаљно навела у своме исказу, а морала је и да иде код одређеног гинеколога, фитнес тренера и психотерапеута, које је окривљени ангажовао, да улаже у скупу гардеробу и веш и све то о свом трошку, а када би оштећена нешто од тога одбила или поступала на другачији начин, новчано је кажњавао у износу који он одреди, тј, утрђивао је тачне износе новчаних казни које би морала да плати или би је тако задуживао, па је накнадно одбијао од дела зараде због кршења правила, обећавао јој је “лагодан живот”, да ће добити боље послове и сталне клијенте, као и учестале одласке код VIP клијената у иностранство, као и да ће је заштитити, условио је да користи услуге адвоката ..., захтевао да изнајми стан на траси “кретања возача”, организовао фотографисање оштећене као и других девојака итд. Дакле, из њеног исказа, према ставу јавног тужиоца, значи да је услед немогућности да буде слободна, себе и околности видела кроз “очи АА”, што се може сматрати једним делом злостављања, с обзиром да, како је и сама нагласила, због страха, беспомоћности и осећаја да нико и ништа не може да јој помогне, доживљавајући да је интензивно контролисана од АА, није могла да му се супротстави.

У жалби се даље понављају и наводи из исказа оштећене ГГ, који је такође детаљно наведен у побијаној пресуди, с тим да се у жалби посебно апострофирају њени наводи да је у новембру 2017. године, окривљеном АА, испричала да она, њена мајка и брат немају средстава за живот, да јој је мајка незапослена, да болује од канцера и да нема новац за лечење, да јој је брат на школовању и ове наведене тешке прилике, према ставу оптужбе, окривљени АА је злоупотребио и врбовао је оштећену у циљу вршења проституције, с тим да се жалбеним наводима указује и на део њеног исказа у коме је навела да је окривљени АА, њој конкретно претио да ће открити њеној мајци чиме се бави, као и то да је окривљени АА, често викао и вређао је, али да никада није применио физичку силу.

У жалби се указује да су обе оштећене на детаљан начин објасниле како је дељен новац који су зарађивале пружањем сексуалних услуга, па и то да их је окривљени АА приморао да се преселе у одређени део града, саме плаћају закупнину за најам стана, комуналне трошкове, сnose трошкове за теретану, психолога, гинеколошке прегледе, фотографа, а што је у свом исказу изјавила и сведок ЋЋ, такође наводећи да су постојала правила и да је њихово поштовање био услов да неко ради за окривљеног АА, да зна да су се плаћале и казне, да она конкретно никада ни једну није платила, те да су правила морала да се поштују, те да су се иста током времена и мењала.

Дакле, из исказа испитаних сведока оштећених, на несумњив начин произлази да је оштећенима ВВ и ГГ, било угрожено право избора, јер нису могле слободном

вољом да бирају и одбију клијенте, да дефинишу начин, врсту и услове ангажовања, нити да доносе одлуку о престанку проституисања, те је самим тим, постојало њихово искоришћавање под околностима и условима који су супротни принципу поштовања људског достојанства, телесног или психичког интегритета, односно да је окривљени АА, користећи не само тешке прилике оштећених, тешку економску ситуацију, већ целокупни њихов положај у свим животним сегментима, доводећи их фактички у дужнички однос, нехумано поступао са њима, користиће “суптилне методе” да би дошао до крајњег циља, односно потпуне контроле над њима, тако да се може рећи да су биле изманипулисане и заведене његовим лажним обећањима.

Према наводима жалбе јавног тужиоца, нејасно је због чега је суд поклатио веру само делу исказа оштећених, не обазирјући се целокупне њихове исказе и не упуштајући се у “дубљу” анализу. У жалби се посебно указује да када се ради о коришћењу ситуације створене да би се друго лице навело или подстакло на проституцију, да та предузета радња представља радњу извршења кривичног дела трговина људима, с обзиром да је извршена на један од начина предвиђених у члану 388 Кривичног законика, тј. довођењем у заблуду, злоупотребом поверења и коришћењем тешких прилика оштећених, а са конкретним циљем односа ради вршења проституције, искоришћавањем жртве. Код кривичног дела посредовање у вршењу проституције радња извршења се не предузима у циљу експлоатације жртве, већ су радње извршења, предаја неког лица другоме ради вршења проституције, као и пропагирање и рекламирање проституције истовремено и циљеви овог кривичног дела, те да треба имати у виду и да се сам термин, наводи или подстиче, који се употребљава код кривичног дела посредовање у вршењу проституције подудара са термином врбује, који је употребљен код кривичног дела трговина људима. Да је окривљени АА, радњу извршења тј. врбовање предузео у циљу вршења проституције од стране оштећених, према ставу оптужбе, закључује се на основу тога што је иста предузета уз примену злоупотребе поверења, тешких прилика оштећених, довођењем у заблуду, као средстава извршења и управо њихово присуство указује на закључак да се у конкретном случају ради о кривичном делу трговине људима. У конкретном случају је утврђено да су се и оштећена ВВ и оштећена ГГ, бавиле проституцијом, али да нису имале контролу и право избора над претходно наведеним. Губитком личног достојанства, услед наведених околности, њихов пристанак није од значаја за постојање кривичног дела трговине људима, с обзиром да жртве трговине људима нису увек свесне да су жртве.

С обзиром на изнето, евидентно је да јавни тужилац у жалби износи сопствено виђење ствари на бази исказа сведока оштећених ВВ и ГГ, указујући тиме на погрешну оцену преосталих доказа од стране првостепеног суда, посебно одбрана окривљених АА и ББ.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је, на основу изведених и правилно оцењених доказа, у потпуности и правилно утврдио чињенично стање, правилно ценећи одбране окривљених АА и ББ који су детаљно и уверљиво објашњавали своје поступке и начин функционисања “фирме” (како су називали подстицање оштећених на проституцију и њено организовање у датом временском периоду, ни у једном тренутку не избегавајући одговорност за то и не умањујући у том делу своју кривицу). Њихове одбране потврђене су писаним доказима – записницима о претресу стана, својеручно потписаним потврдама о привремено одузетим предметима,

фотодокументацијом, писаним евиденцијама о поступању, терминима, клијентима и зарадама, као и транскриптима остварене комуникације, који су прибављени у законом прописаној процедури, а њихов садржај, валидност и аутентичност ни у чему нису доведени у сумњу од стране окривљених, нити је на њих било примедби. Признања окривљених су у сагласности са исказима испитаних сведока ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, који су се изјашњавали о својим ангажовањима у “послу”, које је суд прихватио, оцењујући их као јасне и објективне, али и са убедљивим исказом оштећене ТТ, чијим наводима је суд у потпуности поклонио веру, па и самих оштећених ВВ и ГГ, а на основу којих је несумњиво утврђено да су под условима и на начин организован од стране окривљених, пружале сексуалне услуге клијентима и за то добијале новац за шта су, свака понаособ, правноснажним пресудама Прекршајног суда у Београду осуђене и новчано кажњене за прекршај из члана 16 став 1 Закона о јавном реду и миру.

Окривљени АА је, с друге стране, у свим фазама поступка негирао извршење кривичног дела трговина људима из члана 388 став 1 Кривичног законика, које му је стављено на терет оптужним актом, наводима да ниједну од оштећених – ВВ и ГГ није он контактирао, већ оне њега, да ни за једну од њих две није била његова иницијатива да се виде, те поготово да их није доводио у заблуду, с обзиром да су обе биле упућене у то да се у послу морају упустити у сексуалне односе, при чему је о свим условима “фирме” ГГ била одушевљена, а ВВ била свесна чиме треба да се бави, што је била искључиво њена одлука. Наиме, детаљно је објаснио њихове прве сусрете, као и да се њиховим материјалним приликама није бавио, а овакву његова одбрана је правилно прихваћена од стране првостепеног суда, с обзиром да ниједним изведеним и предложеним доказом у том делу није оспорена, нити је на поуздан начин доказано да су оштећене ВВ, а посебно оштећена ГГ жртве трговине људима, с обзиром да нису доказани наводи оптужног акта да их је окривљени на било који начин довођењем у заблуду, злоупотребом поверења и њихових тешких животних и материјалних прилика, врбовао у циљу вршења проституције.

На основу исказа оштећене ВВ, а посебно оштећене ГГ, које је суд у довољној мери оценио искреним и веродостојним, а узимајући у обзир и извесна одступања, за која је оценио да су без утицаја на правилно утврђивање чињеничног стања, несумњиво је утврђено да су оне, већ по првим, појединачно оствареним контактима са окривљеним АА (на коме је лично оштећена ГГ инсистирала и сама му, иако је он ништа није питао, испричала да је у тешкој материјалној ситуацији и да би просто желела да почне, а ВВ била присутна као подршка другарици која је такође желела да почне да “ради” код окривљеног) биле упознате са послом којим се окривљени бави, свим правилима понашања, кодексом облачења и правилима пословања, начином поделе зараде, цифрама којима је ВВ била “очарана” а ГГ није могла да верује, у које могућности зараде су се затим и лично увериле; да су потпуно добровољно и свесно обе донеле одлуке да у такав посао “уђу”, свака из својих разлога, пружајући сексуалне услуге, настављајући са тиме и остајући у “послу” дужи временски период, чак и у ситуацијама када су биле незадовољне условима рада и клијентима, иако су у сваком тренутку могле да дају отказ и “фирму” напусте и да су путовале “службено”, улагале у себе, гардеробу и физички изглед, а посматрано из угла просечног човека и стандарда живота у Републици Србији, па чак и у односу на земље бољих материјалних услова за живот – од посла обе зарађивале енормне своте новца, како су и саме потврдиле, којим зарадама су се, једноставном математиком, врло брзо и у много краћим временским

периодима од инкриминисаног, могли решавати њихови лични и финансијски проблеми.

Наиме, првостепени суд је на основу исказа оштећених ВВ и ГГ, несумњиво утврдио да су обе у инкриминисаном периоду имале емотивне партнере, ВВ дечка – сведока ЗЗ, кога је као возача чак и запослила у “фирми” који је, како је и потврдио у свом исказу, био упознат са начином остваривања зараде у кратком интервалу њиховог заједничког живота и чиме се ВВ бави, затим да су обе путовале и у сопственим аранжманима, одсуствовале са “посла” кад су хтеле, тренирале или не, а и поред од стране првоокривљеног ангажованих ординација, фитнес тренера, па и психотерапеута, саме бирале своје лекаре када су им били потребни.

Све наведено, и по налажењу другостепеног суда, говори у прилог закључку да њихова слобода воље, слобода кретања, приватност и организовање сопствених живота ни на који начин нису били угрожени већ евентуално, само у одређеној мери, ограничени успостављеним правилима “фирме” (са којима су од самог почетка биле упознате) и посла који су у сваком тренутку могле да напусте, што су обе потврдиле у својим исказима, у коме је главни, односно очигледно једини мотив свих укључених лица у то, био “зарадити новац”.

Првостепени суд је имао у виду одбрану окривљеног АА, али и налазе и мишљења Министарства за рад и запошљавање, борачка и социјална питања, Центра за заштиту жртава трговине људима, Службе за координацију заштите жртава трговине људима број 357/19 од 25.02.2019. године и број 356/19 од 25.02.2019. године, по којима су ВВ и ГГ идентификоване као жртве трговине људима у сврху експлоатације проституције, али је правилно закључио, с обзиром на целокупни резултат доказног поступка до ког се дошло и на основу исказа самих оштећених ВВ и ГГ, да ови докази не могу довести до другачијих чињеничних и правних закључака.

Наиме, из исказа оштећене ВВ утврђено је да је чак и њена мајка лично упознала окривљеног АА, да је била упозната чиме се он, али и оштећена баве, да јој је остављена могућност да сама изабере место где ће становати, те и да јој је окривљени, у моментима када је из здравствених разлога била без посла, финансијски помагао, затим је утврђено и да су одржавани састанци на којима је свака од девојака требала да каже шта јој смета и шта треба поправити у “фирми”, те посебно да, иако је отказ могла да да кад год је хтела, “посао” свесно није напуштала, у више наврата враћајући се истим условима под којима је већ радила, искључиво из разлога финансијске природе. На основу исказа оштећене ГГ, такође је, између осталог, утврђено да је својом вољом и како породица не би сазнала чиме се бави, сама пронашла и бирала стан и да је, кад јој је то одговарало, свесно кршила правила понашања, спремна да плати новчани износ успостављене интерним правилима са којима је била упозната, као и да је отказ могла да да кад год је хтела.

Првостепени суд је приликом доношења одлуке имао у виду и основне и допунске налазе и мишљења судских вештака др Бојане Кеџман и психолога Гордане Ковач Гавриловић, као и њихова усмена изјашњења на главном претресу, те је управо из тих разлога, одређене делове врло исцрпних и детаљних исказа оштећених ВВ и ГГ, у којима су, супротно оштећеној ЂЂ, исказивале страх од окривљеног АА, свака из

својих разлога (које ВВ није умела да објасни, а ГГ се плашила да ће бити откривено мајци чиме се бави), као и незадовољство понашањем окривљеног АА, осуђујући његово поступање односно непоступање у извесним непријатним ситуацијама посла (којим су се обе добровољно бавиле у циљу зараде и који по својим особеностима, на жалост, представља експлоатацију женског тела и по природи ствари може подразумевати разне клијенте, са различитим потребама), оценио пренаглашеним и датим тенденциозно, како би, окривљеном АА био евентуално отежан положај у кривичном поступку, а сопствени, социјално и друштвено неприхватљиви поступци били оправдани кроз институције и све предузете мере од стране различитих органа поступка, а по откривању криминалних делатности за које су и лично осуђене.

Самим тим, и по налажењу другостепеног суда, оптужба да је окривљени АА извршио два кривична дела трговина људима из члана 388 став 1 Кривичног законика, није потврђена изведеним доказима, те је првостепени суд правилно, супротно жалбеним наводима јавног тужиоца, у одсуству доказа када је у питању овај део оптужбе, не дирајући у објективни идентитет оптужбе, доказане кривичноправне радње окривљеног АА правно квалификовао као два кривична дела посредовање у вршењу проституције из члана 184 став 1 Кривичног законика, с тим да је из чињеничног описа изоставио радње за које није било основа у изведеним доказима, као и једно кривично дело посредовање у проституцији у саизвршилаштву из члана 184 став 1 у вези са чланом 33 Кривичног законика, за која га је огласио кривим. Уједно, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно је примењен и кривични закон када је окривљени ББ оглашен кривим за два кривична дела посредовање у вршењу проституције из члана 184 став 1 Кривичног законика и кривично дело посредовање у проституцији у саизвршилаштву из члана 184 став 1 у вези са чланом 33 Кривичног законика,

Испитујући побијану пресуду у погледу одлуке о казни, а поводом жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Стефана Јокића, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд, приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције, правилно утврдио све околности из члана 54 Кривичног законика, које утичу да казна буде већа или мања и исте је, супротно наводима у изјављеним жалбама, правилно оценио.

Правилно ценећи олакшавајуће околности које је утврдио на страни окривљеног АА – да је признао извршење кривичних дела за која је оглашен кривим, чиме је допринео бржем и ефикаснијем окончању поступка, његово искрено држање пред судом, исказано кајање, старосну доб, а као отежавајућу околност његову ранију осуђиваност, између осталог и за исто кривично дело у односу на предметна за која је оглашен кривим, првостепени суд му је правилно за свако појединачно кривично дело посредовање у проституцији из члана 184 став 1 Кривичног законика и за кривично дело посредовање у проституцији у саизвршилаштву из члана 184 став 1 у вези са чланом 33 Кривичног законика, претходно утврдио појединачне казне затвора у трајању од по једне године и два месеца и новчане казне у износима од по 100.000,00 динара и потом га осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године и два месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 23.02.2019. године до 24.11.2020. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана у периоду од

24.11.2020. године до 14.10.2021. године и на јединствену новчану казну у износу од 300.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, с тим да ће иста уколико је не плати бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да затвор не може бити дужи од шест месеци, које су, и по налажењу другостепеног суда, нужне, али и довољне да се њима постигне сврха кажњавања прописана одредбама члана 42 Кривичног законика, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика.

У односу на окривљеног ББ првостепени суд је правилно као олакшавајуће околности ценио његово потпуно признање кривичног дела за које је оглашен кривим чиме је допринео бржем и ефикаснијем окончању поступка, његово искрено држање пред судом, да раније није осуђиван као и старосну доб, када му је у одсуству отежавајућих околности, за свако појединачно кривично дело утврдио казне затвора у трајању од по шест месеци и новчане казне у износима од по 50.000,00 динара и потом га осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и четири месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 23.02.2019. године до 07.05.2020. године и на јединствену новчану казну у износу од 150.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, с тим да ће иста уколико је окривљени не плати, бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да затвор не може бити дужи од шест месеци, налазећи да су овако одмерене казне затвора како појединачне, тако и јединствене, довољне и нужне да се њима оствари сврха кажњавања из члана 42 Кривичног законика, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика.

Самим тим, жалбени наводи јавног тужиоца којима указује да је првостепени суд дао превелики значај олакшавајућим околностима које је утврдио на страни окривљеног АА, а да је недовољно ценио отежавајућу околност – чињеницу да је вишеструко осуђиван, што указује на посебну склоност ка вршењу кривичних дела, те да притом није водио рачуна о друштвеној опасности и значају конкретног кривичног дела, па га је осудио на преблагу казну, оцењени су неоснованим.

С друге стране, ни жалбени наводи окривљеног АА којима оспорава одлуку о казни, указујући да је за истоветно дело био много блаже кажњен, те на његове личне и породичне прилике и заједничког браниоца, адвоката Стефана Јокића, да су обојици окривљених одмерене превисоке казне, да је окривљени АА осуђен на казну затвора у шест месеци дужем трајању од временаведеног у притвору, а окривљени ББ на казну затвора која ће трајати додатних месец и по дана затвора, те да је оваква одлука паушална и донета уз занемаривање олакшавајућих околности које су утврђене на страни обојице окривљених, с тим да бранилац посебно указује да је окривљени ББ неосуђивано лице, а да окривљени АА раније јесте осуђиван, али да се након пуштања из притвора бави легалним пословима, да је објавио књигу, да пише више књига на тему психоанализе, те да је постао пример да кривични поступак може да утиче на једно лице и одврати га од поновног вршења кривичних дела, као и да су изречене новчане казне превисоке, имајући у виду чињеницу да су окривљени провели добар временски период у притвору, да сада остварују просечне приходе, те да би оваквим казнама било доведено у питање њихово издржавање, нису могли довести до блажег

кажњавања, јер су одмерене како казне затвора, тако и новчане казне, и по налажењу другостепеног суда, довољно и нужне да се утиче на окривљене АА и ББ, да више не чине кривична дела.

Супротно жалбеним наводима јавног тужиоца, правилна је и одлука првостепеног суда којом није прихваћен предлог ВЈТ у Београду да се у складу са одредбама члана 91 и 92 Кривичног законика од оца првоокривљеног, сведока ДД одузме новац у износу од 1.850 евра. Наиме, и по налажењу другостепеног суда, у конкретном случају на основу садржаја транскрипованих разговора од 09.05.2019. године, између именованог и окривљених није на довољно поуздан начин утврђено да управо новац одузет по потврди о привремено одузетим предметима ПУ за Град Београд, Одељења за јавни ред и мир 4/19 од 23.02.2019. године, представља новац односно имовинску корист проистеклу из извршених кривичних дела, већ се ради само о индицијама, на којима се не може заснивати ниједна судска одлука. Такође, правилно није прихваћен ни предлог да се од окривљеног ББ одузме моторно возило марке “Citroen C5”, по потврди о привремено одузетим предметима од 23.02.2019. године, јер иако је окривљени евентуално тим возилом одвозио и превозио оштећене до дана 12.01.2019. године, као последњег дана у инкриминисаном периоду, ниједним доказом није несумњиво потврђено да је ово возило било средство извршења кривичног дела и служило искључиво у те сврхе, имајући у виду датум уговора о размени аутомобила од 31.12.2018. године, потписаног између ИИ и ББ, а посебно време закључења купопродајног уговора моторног возила марке “Citroen C5”, регистарских ознака ... од 15.01.2019. године, између продавца ЈЈ и купца ББ, овереног код јавног бележника дана 17.01.2019. године, када је другоокривљени, после извршења кривичног дела, постао формалноправно његов власник.

С обзиром да је првостепени суд за одлуке наведене у претходном ставу дао јасне и непротивречне разлоге, неосновано се жалбом јавног тужиоца указује да је првостепена пресуда у погледу ових одлука, донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП.

Апелациони суд у Београду је имао у виду и преостале наводе у изјављеним жалбама, о којима није било посебно речи, с обзиром да су без утицаја на другачији исход овог кривичног поступка.

У складу са наведеним разлозима, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 457 ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-судски саветник
Гордана Ивковић с.р.

Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић